

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 314/05
16.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из члана 167. став 1. КЗ РС решавајући о жалбама оптуженог АА и његовог браниоца адв.АБ, против пресуде Окружног суда у Крагујевцу К. 20/04 од 29.9.2004.године после седнице већа одржане дана 16.2.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца а пресуда Окружног суда у Крагујевцу К. 20/04 од 29.9.2004.године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је оглашен кривим оптужени АА због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС и за то дело осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 26.7. до 30.9.2004.године.

Истом пресудом оптужени је обавезан да плати суду на име паушала 7.000 динара и на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава 56.700 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни с предлогом да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, и

- бранилац оптуженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У овој жалби је између осталог захтевано да се оптужени и његов бранилац обавесте о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. број 440/05 од 9.3.2005.године предложио да се жалбе као неосноване одбију а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог као и оптуженог за кога је обавештење враћено са назнаком да је непознат, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалбама нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Неосновани су жалбени наводи оптуженог којима се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка.

Битне повреде из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП које су по оптуженом учињене при доношењу пресуде у образложењу жалбе нису конкретизоване јер осим тврђења да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна разлозима а да пресуда и нема разлога о одлучним чињеницама у овом погледу ништа више није наведено. Не налазећи да постоје апсолутно битне повреде одредаба кривичног поступка, Врховни суд је жалбу оптуженог у овом делу оценио неоснованом.

Оспоравајући утврђено чињенично стање оптужени у својој жалби замера првостепеном суду што свој закључак о постојању намере да украдену ствар задржи за себе изводи само из исказа оштећеног иако је било присутно више очевидаца догађаја. Осим тога наводи се да није утврђено како је он дошао у посед телефона, није утврђена вредност тог телефона, нити је проверена његова одбрана саслушањем сведока ББ који је видео када је он оштећеном позајмио 100 евра.

У жалби браниоца оптуженог се указује да није утврђена намера оптуженог да присвајањем телефона себи прибави противправну имовинску корист нити постојање принуде предузете у намери да се одузета ствар задржи и с тим у вези наводи да је оптужени ударио оштећеног услед свађе због нерашчишћених односа а не да би одузету ствар задржао при чему се такође оспорава оцена исказа оштећеног и указује да се без извођења других доказа само на његовом исказу не може засновати пресуда.

Врховни суд изнете наводе жалби којима се у суштини понавља одбрана оптуженог није могао да прихвати због следећег:

Одбрана оптуженог је оповргнута изведеним доказима у поступку, а пре свега исказом оштећеног ББ, па је с правом првостепени суд такву одбрану оценио неоснованом а разлоге о томе у свему прихвата и овај суд.

Наиме, оштећени ББ је у свом исказу у претходном поступку био јасан и убедљив у тврдњи да је оптужени критичном приликом након што му је одузео мобилни телефон у намери да исти задржи употребио силу и претњу да ће непосредно напасти на његов живот и тело на начин описан у изреци побијане пресуде. Детаљно је објаснио да са оптуженим није имао никакве ближе контакте, да се није дружио и да му није тражио новац, да га је критичном приликом оптужени ошамарио када је затражио да му врати телефон а након што је поново ушао у кафану почео да га псује и док је седао поново га ударио песницом у пределу усне са леве стране а затим и главом претећи му да ће га избушити и при том руком кренуо према својој торбици. Овакав исказ оштећеног из истраге потврђен је чињеницом да су код оштећеног нађене повреде управо на тим деловима тела како то проистиче из фотодокументације у коју је извршен увид. Исказ оштећеног је поткрепљен и чињеницом да је мобилни телефон пронађен и одузет од оптуженог.

Истина је да је оштећени на главном претресу у свом исказу изјавио да је обештећен и да више не терети оптуженог, да се не сећа детаља да је у међувремену од догађаја имао породичних проблема тако да се сада више не сећа и да не зна зашто му је узео телефон, да мисли да му је тада тражио да му врати телефон али да му овај није вратио, да не зна ни зашто је у међувремену излазио из кафане а да мисли да

га је овај једанпут ударио у пределу уста и да не зна зашто га је ударио те да му није објаснио зашто му је узео телефон и не зна да ли је имао неки дуг према њему и да се не сећа да је од њега позајмљивао новац а да је исказ дао да би узео телефон.

Међутим, имајући у виду да је овај сведок пошто му је предочен исказ из истраге изјавио да је тај исказ тачан као и да се у суочењу са сведоком ГГ закleo да нису тачни наводи тога сведока и да никакве позајмице није било понављајући при том детаље из истраге то је правилно првостепени суд прихватио његов исказ из претходног поступка, па се супротни жалбени наводи жалби показују неоснованим.

Код оваквог исказа оштећеног а с обзиром да је оптужени у току поступка мењао своју одбрану тврдећи најпре да је од оштећеног тражио новац а потом то негирао наводећи да се није ни упуштао у разговор о дугу већ да се то подразумевало као и да је у истрази изјавио да нема стално запослење а на главном претресу да је био продао стан и да је имао пара, то је у свему правилан закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом од оштећеног одузео мобилни телефон у намери прибављања противправне имовинске користи и да је пошто је оштећени тражио да му телефон врати, у намери да га задржи употребио силу и претњу да ће напасти на његов житов и тело на начин описан у изреци побијане пресуде. Према томе, сасвим је јасно како је оптужени дошао у посед мобилног телефона и зашто је употребио силу и претњу према оштећеном па се наводи жалби да те чињенице нису утврђене показују неоснованим. Непотребно је стога и сувишно извођење доказа саслушањем сведока ББ на околност постојања дуга између оптуженог и оштећеног на чему се у жалби оптуженог инсистира. Непотребно је такође саслушање и других сведока очевидаца догађаја и извођење других доказа на чему се инсистира у жалби браниоца оптуженог.

Оптужени и оштећени су се у току поступка у својим исказима сложили у погледу вредности одузетог мобилног телефона а која је свакако довољна за постојање кривичног дела крађе па је неоснован и навод жалбе браниоца да је ту вредност требало утврђивати саслушањем вештака одговарајуће струке.

Остали наводи жалби, уколико се односе на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, без утицаја су за исход поступка.

Према томе првостепени суд је утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележја кривичног дела у питању тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу а правном оценом по члану 167. став 1. КЗ РС правилно је примењен кривични закон . О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата. Не може се стога прихватити правно становиште изражено у жалби оптуженог да је евентуално могао бити оглашен кривим за кривично дело крађе из члана 165. став 1. КЗ РС.

Испитујући одлуку о казни по жалби оптуженог као и у смислу члана 383. ЗКП по жалби браниоца Врховни суд налази да је казна затвора од једне године и шест месеци на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом у складу са тежином извршеног дела и степену кривичне одговорности оптуженог. Приликом одмеравања казне првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности наведене на страни 15 и 16 образложења побијане пресуде која је правилно оцењена . Стога а имајући у виду да се ради о специјалном повратнику у извршењу кривичних дела овако изречена казна се оцењује нужном за остварење у закону прописане сврхе кажњавања (члан 33. ОКЗ), па да се жалбе и у овоме делу показују неоснованим.

Са свега напред изнетог а на основу члана 388. ЗКП Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Мила Бандука, с.р. судија,

Слободан Газивода, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

СР